

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517010143
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8517010143.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 01.10.2020, v trestnej veci proti obžalovanému O. Y. z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona /ďalej len skrátene Tr. zák./ a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 1T/70/2017 zo dňa 02.05.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovanému O. Y., nar. XX.XX.XXXX v A.-Z.
Z., P. A., trvale bytom
A. - O., U. XXXX/XX

u k l a d á :

Podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a neexistencii priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h) Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. úhrnný peňažný trest vo výmere 500,- (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. u s t a n o v u j e pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný O. Y., nar. XX.XX.XXXX v A.-Z. Z., P. A., trvale bytom A.-O., U. XXXX/XX, uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa 30.08.2016 okolo 18.30 hod. na lúke nachádzajúcej sa nad vodárňou v obci Lomnička, okr. Stará Ľubovňa, fyzicky napadol W. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorý v tom čase sedel na motorke zn. GAS B.-I. XXX, pristúpil k nemu, chytil ho rukami za ramená a z motorky ho stiahol na zem, pričom W. O. pri páde utrpel zlomeninu základne 1. záprstnej kosti pravej ruky s posunom úlomkov vyžadujúcu liečenie od 30.08.2016 do 28.10.2016, počas ktorej doby bol v dôsledku uvedeného zranenia závažne ovplyvnený obvyklý spôsob života menovaného poškodeného. Zároveň obžalovaný po stiahnutí poškodeného na zem tohto začal udierať do oblasti hlavy, pričom poškodený mu údery opätovoľ a potom, ako boli od seba oddelení a vstali zo zeme, obžalovaný vytiahol z puzdra zbraň, samonabíjaciu pištoľ zn. Taurus, typ PT

111 Milenium, kaliber 9MM PARA, ktorou namieril na poškodeného W. O. a povedal „ty malá kurva, ja ťa zastrelím“, načo otec poškodeného, M. O., dal pred poškodeného svoju prilbu a obžalovanému povedal, či je normálny, čo robí, načo obžalovaný prestal zbraňou mieriť na poškodeného a dal ju do puzdra.

Za to mu bol uložený podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. v spojení § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., za použitia 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a nezistení priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák. úhrnný peňažný trest vo výške 3.000,- eur (tritisíc eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému ustanovil pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len skrátene Tr. por./ súd obžalovanému uložil nahradiť poškodenému W. O., nar. XX.XX.XXXX v Z. L., N. N. XXX/XX, A., P. Z. L., spôsobenú škodu vo výške 1.059,60 eur, predstavujúcu náhradu za bolesť.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú spoločnosť Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: 35937874, sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava-mestská časť Petržalka, s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote písomne odvolanie obžalovaný, ktoré síce do rozhodnutia odvolacieho súdu neodôvodnil, no z jeho konečného návrhu, ktorý na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní do spisu predložil v písomnej forme vyplynulo, že napadnutý rozsudok považoval za nespravodlivý, vecne nesprávny a skutkový stav, na ktorom je založený výrok o jeho vine nepovažoval za objektívne vyhodnotený. Z vlastného pohľadu potom hodnotil vykonané dôkazy tak, že podľa jeho názoru okresný súd výslovne hľadal nezrovnalosti v detailoch, hoci všetci, vrátane obžalovaného, vypovedali pravdu a že nebolo preukázané, že by poškodený a jeho otec mohli prísť z iného miesta, ako z vojenského obvodu, pričom súd prvého stupňa prezentoval len hypotézu, ktorá je pri objektívnom posúdení nereálna, keď by bolo nezmyslom, že by obžalovaný išiel vykonať zákrok, ak by nebol presvedčený o jeho oprávnenosti. Vytkol trestnému konaniu, že nebola zadokumentovaná stopová dráha motocyklov na obhliadke miesta činu, hoci podľa obžalovaného bola relevantná pre posúdenie veci, nikto doposiaľ nespochybnil, že by sa obžalovaný nemohol pošmyknúť, nikto okrem poškodeného a jeho otca nepotvrdil, že by sa obžalovaný vyhrážal poškodenému a dodal, že to bol obžalovaný, kto bol odfotený s hematómami na tvári, čo podľa obžalovaného svedčilo o tom, že poškodený sa snažil z miesta činu ujsť, bol agresívny a že zákrok bol legitímny, dodajúc, že každý má právo osobu pristihnutú pri trestnom čine obmedziť na osobnej slobode v zmysle § 85 Tr. por.. Obžalovaný si nevedel predstaviť, že by volal políciu, hoci by vedel, že porušil zákon. Poukazoval na to, že doposiaľ nemal žiaden incident vo výkone funkcie lesnej stráže. Dodal, že úvaha, že by malo ísť z jeho strany o akúsi pomstu, bola len subjektívnou domnienkou. Uviedol, že pokiaľ výpovede jeho a svedkov boli v detailoch rozporné, tak to sa len nedohovorili, ako budú vypovedať a považoval za záhadné, že výpovede poškodeného a jeho otca sú v detailoch zhodné, hoci skutok sa mal odohrať v rádo vo pár sekundách. Trval na tom, že bol riadne ako lesná stráž označený a že poškodený, ako aj jeho otec dobre vedeli, že ide o lesnú stráž. Podľa obžalovaného, súd prvého stupňa opomenul vyhodnotiť súlad jazdy poškodeného a jeho otca so zákonom. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd za okolnosti, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané jeho zavinenie ani znaky skutkovej podstaty trestných činov v zmysle napadnutého rozsudku, ho spod podanej obžaloby oslobodil, prípadne zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Nezistiac prítomnosť dovolacích dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o vine obžalovaného a o nárokoch na náhradu škody je vecne správne, odôvodnené a zákonné, no pokiaľ ide o rozhodnutie o treste, odvolací súd sa s názorom súdu prvého stupňa nestotožnil považujúc uložený trest za neprimerane prísny.

Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu tvorí jeden celok. Okresný súd vykonané dôkazy sám hodnotil a logickým postupom v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. došiel k záveru o vine obžalovaného. Nemožno teda hodnoteniu dôkazov okresným súdom nič vytknúť. Odvolací súd nepovažuje právne závery napadnutého uznesenia krajského súdu za nepreskúmateľné alebo arbitrárne, resp. vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keďže z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Aj odvolací súd pritom nezávisle od súdu prvého stupňa zistil, že zákonným vykonaným dokazovaním zistené skutočnosti vedú k správnosti výroku o vine obžalovaného.

Obžalovaný O. Y. poukazoval na to, že pracoval ako lesná stráž pre Vojenské lesy a majetky SR, spozorovali pohyb motocyklistov oproti lesnej správe, kde prichádzali z lokality Tichá, ktorá patrí k lesnému obvodu, kde vykonávali bežné kontroly, s kolegom sadli do auta s tým, že ich idú skontrolovať a upozorniť na to, že prakticky jazdia bez povolenia po týchto obvodoch. Vtedy mali podozrenie, lebo predmetné motocykle prichádzali z pozemku, ktorý oni monitorovali. Miesto kde motocyklistov spozorovali, patrí do lokality Tichá, je to ale hraničný úsek. Väčšinou takéto priestupky riešia dohovorom, no podobné osoby prakticky ujdú do terénu, oni nemajú šancu ich zachytiť a komunikovať s nimi. Obžalovaný tvrdil, že sa motocyklisti snažili motocykle naštartovať a uniknúť z miesta, a preto pristúpil k jednému motocyklistovi a snažil sa ho zadržať tým, že ho chytil za ramená, aby došlo k identifikácii a upozorneniu na nepovolený vjazd. Chytil ho oboma rukami za ramená, zaprel sa v teréne, kedy došlo k pošmyknutiu a došlo k pádu s motocyklistom, keď tohto na seba stiahol a motocyklista na neho spadol chrbtom za motocyklom. Na to začal na neho motocyklista útočiť a udierať do oblasti hlavy, on sa snažil brániť, až sa mu podarilo oslobodiť, pričom pri vstávaní nevedel vyhodnotiť, či bude ďalej pokračovať útok alebo nie, tak vytiahol zbraň, ktorú obtiahol a mierením do zeme hodnotil situáciu a keď zhodnotil, že útok už nebude pokračovať, tak zbraň vybil a odložil do puzdra. Dodal, že asi pri zápase došlo k uvoľneniu zásobníka, ktorý potom našiel a vrátil do zbrane. Obhajoval sa aj tým, že ich auto bolo označené znakom tak, že na palubovke vpredu bola ceduľa lesnej stráže. So svedkom N. boli označení ako lesná stráž tak, že mali vesty a na vrchnom odevu mali odznak. Na druhej strane potvrdil, že žiadneho motocyklistu nijako nevyzýval, považoval to za bezvýznamné, lebo mali na hlavách prilby. Dodal, že nevedel, či vlastník pozemku, na ktorom sa stal incident, dal súhlas na prejazd motorkami. Zbraň vytiahol a obtiahol ju na území, ktoré nepatrí pod obvod, ktorý mal kontrolovať. Obhajoval sa aj tým, že konal z dôvodu nutnej obrany, lebo nevedel, či útočník nebude ďalej útočiť. Sám pritom uviedol, že so svedkom N. vtedy boli pod vplyvom alkoholu, hoci službu nemôžu vykonávať pod vplyvom alkoholu.

Poškodený W. O. /ďalej len poškodený/ vylúčil, že by s motorkami vtedy jazdili na lesných pozemkoch vojenského obvodu Javorina, dotedy neboli v týchto miestach nikdy zastavení hliadkou lesnej stráže, na pohyb motorkami na lúke, kde došlo k incidentu, im vlastník pozemku súhlas dal. Aj on aj jeho otec mali v čase, keď bol napadnutí, vyhodenu rýchlosť a motorky odstavené, nikto z nich motorku neštartoval a ani to neskúšal. Stáli teda s motorkami, keď k nim prichádzalo zelené auto a vystúpili z neho dvaja muži, jeden podišiel bližšie k otcovi, povedal niečo v tom zmysle že „čo tu je, čo tu je“ a začal striekať slzotvorný sprej, potom ten muž podišiel k nemu a nastriekal ho aj jemu, pričom slzný plyn sa mu dostal cez otvory v prilbe na dýchanie do úst. V tom podišiel k nemu obžalovaný, chytil ho v oblasti ramien, stiahol z motocykla na zem, keď on sedel na motorke. Keď bol stiahnutý na zem, spadol na obe ruky a zacítil bolesť v pravom palci, v tom sa postavil, obžalovaný prišiel k nemu, chytil ho, zvalil, ležali vedľa seba a on sa prevalil na neho, pričom ho obžalovaný začal udierať do oblasti tváre, a poškodený mu tie údery vracal. Potom prišiel k nemu otec, ktorý ho chytil zozadu, odtiahol ho a povedal aby prišiel k nemu. Vtedy ale obžalovaný vytiahol zbraň, namieril a povedal „ty malá kurva, ja ťa zastrelím“, pričom na to otec poškodeného dal pred neho prilbu a povedal „čo to robíš, čo si normálny“ a obžalovaný vtedy zbraň založil naspäť, pričom tí muži začali niečo hľadať v tráve. Keď sa mu obžalovaný vyhrážal, namieril na neho. Poškodený dodal, že nemohol zavolať políciu, lebo ho bolel palec a ota štípala tvár. Poškodený k označeniu obžalovaného znakom lesnej stráže uviedol, že po príchode polície bola zavolaná RZP, potom obžalovaný odišiel obliecť si lesnícku bundu do hájovne, pričom do tohto momentu si poškodený

a jeho otec mysleli, že sú to nejakí poľovníci. Svedok N. aj obžalovaný mali vtedy oblečené zelené tričká, lesnícke nohavice a topánky a nikto z nich nemal na sebe žiadnu vestu ani bundu. Obžalovaný išiel dole do hájovne po bundu s odznakom lesnej stráže. Policajti tam už boli, keď obžalovaný toto miesto činu opustil.

Poškodený popísal trvanie, rozsah poranení, ktoré v dôsledku pádu utrpel, pričom jeho výpoveď je potvrdzovaná aj výsledkami znaleckého dokazovania. Spôsobenie zranení obžalovaným poškodenému tak, ako na to prokurátor preukázal, potvrdzuje výpoveď znalca O. R. C. a jeho znalecký posudok, v ktorých znalec poukázal na to, že mechanizmus vzniku dotknutého zranenia v dôsledku bitia obžalovaného poškodeným je menej pravdepodobný, ako jeho vznik pri páde na zem a náraze na vystretý palec, nakoľko pri udieraní päťou je palec ohnutý a tým nevzniká prenesenie sily do základne záprstnej prvej kosti. K zraneniu poškodeného došlo pri jeho páde na špičku vystretého palca, ktorý mechanizmus je najpravdepodobnejší vzhľadom na to, že lomná línia prechádzala nad základňu prvej záprstnej kosti. Išlo o trieštvú zlomeninu. Odvolací súd nemal dôvod vzniknuté komplikácie pri liečení utrpeného zranenia nepovažovať za súčasť celkovej ujmy na zdraví poškodeného. Nasvedčujú tomu aj závery vyššie uvedeného znaleckého posudku.

Svedok M. O., ako otec poškodeného, v podstate potvrdil pravdivosť výpovede poškodeného a dodal, že sa im obžalovaný ani svedok N. nelegitimovali a len na základe toho, že jeden mal slzotvorný sprej a druhý zbraň, si domyslel, že sú to asi strážcovia, no na svojom oblečení neboli nijako označení ako členovia lesnej stráže. Keď k nim prišli, nemali naštartované motorky a nesnažili sa ich naštartovať. Tento svedok potvrdzoval aj to, že keď obžalovaný vytiahol zbraň, obtiahol ju, namieril na syna a povedal „ja ťa zastrelím ty malá kurva“, tak mieril na syna asi z 3 - 4 metrov. Vytýkal obžalovanému, čo robí a postavil sa pred svojho syna a dal pred neho prilbu. Svedok dodal, že svedok N. mal vtedy oblečené zelené tričko s krátkymi rukávami s logom jeleňa a zelené nohavice, obžalovaný mal zelené tričko, trochu svetlejšie a zelené nohavice kombinované s niečím čiernym, obutú mali vibramovú obuv, pričom svedok N. sa neprezliekal.

Pokiaľ svedok Š. N. uvádzal, že nevie, prečo obžalovaného volali ohľadne zbrane, a že on nevidel, že by tam kolega niečo vyťahoval a až keď prišla hliadka, tak obžalovaný hovoril, že mu vypadol zásobník alebo také niečo, tak je zrejme, že celý incident nevidel, lebo obžalovaný a poškodený so svojim otcom popísali použitie pištole obžalovaným. Výpoveď tohto svedka je teda nedôveryhodná aj v otázke verbálnej hrozby použitej obžalovaným na adresu poškodeného. To potom platí aj v otázke nedostatočného označenia obžalovaného ako člena lesnej stráže.

Z predmetného neoprávneného použitia fyzickej sily na prekonanie predpokladaného a kladeného odporu za použitia strelnej zbrane a verbálnych hrozieb zastrelením je obžalovaný podrobne a konkrétne usvedčovaný v podstate zhodnými výpoveďami poškodeného a jeho otca a keďže ani znaleckým dokazovaním znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia nebol poškodený usvedčený z nepravdy, nemal ani odvolací súd dôvod verzii poškodeného neveriť. Dvaja priami svedkovia obžalovaného zo spáchania skutku tak, ako vyplýva zo skutkovej vety napadnutého rozsudku, usvedčujú a ich výpovede sú podporované nepriamymi dôkazmi. Proti týmto priamym usvedčujúcim výpoveďiam, výpovede svedkov, ktorých aj odvolací súd považoval za nedôveryhodných, neobstoja.

Podľa odvolacieho súdu motocyklisti nemali možnosť vnímať označenie lesnej stráže ani na aute obžalovaného. Ich výpovedi v podstate nasvedčujú aj výpoveď svedka Š. N., ktorý tvrdil, že pokiaľ ich vozidlo, ktorým prišli na miesto činu, má za predtým sklom zaliatu ceduľku lesná stráž o veľkosti asi 20x10 cm a že ju mali na pravej strane za predným sklom, zapichnutú zvnútra, pričom dodal, že vtedy sa im asi táto tabuľka zošmykla. Tiež potvrdzoval, že keď motorovým vozidlom k motocyklistom prichádzali zozadu, im od chrbta, tak jednak auto za motocyklistami odstavili tak do 10 metrov a ani on ani obžalovaný sa prvému motocyklistovi nijako nelegitimovali. Nemožno prehliadnuť ani skutočnosť, že dychovou skúškou na prítomnosť alkoholu u tohto svedka, bolo u tohto svedka požitie alkoholu potvrdené. Svedok síce tvrdil, že mal na sebe vestu a odznak, no nelogicky a teda nedôveryhodne si počínal, keď uviedol, že ju dal dole, kým prišla polícia a vestu si dal do auta. Odstránenie odznaku z vesty nemôže byť podľa odvolacieho súdu dôvodom pre to, aby nemusel mať vestu na sebe aj naďalej, keby ju skutočne mal. Svedok v rozpore s výpoveďou poškodeného a polície tvrdil, že obžalovaný mal vestu na sebe celý čas od začiatku incidentu až kým miesto opustili. Pre viaceré vnútorné rozpory i rozpory

s inými dôkazmi nemožno teda výpoveď svedka považovať za takú, ktoré by zásadne spochybňovala podanú obžalobu.

Zasahujúci policajt svedok A. N. priamo potvrdzoval, že obžalovaní mali oblečené zelené nohavice a tričko hnedej, hnedo - zelenej farby a nič viac a až pri ohliadke miesta činu, čo bolo asi po hodine až hodine a pol, keď už sa stmievalo, si obliekli nejaké bundy. Jeden z členov lesnej stráže si išiel na Polesie po bundy. Svedok potvrdil, že im ako policajtom ihneď popisali skutok v podstate ako v skutkovej vete a dodal, že sami nespoznali obžalovaného a svedka N. ako členov lesnej stráže podľa viest s odznakmi, pričom tabuľka s označením lesnej stráže mala byť síce podľa obžalovaného za oknom auta, no podľa fotodokumentácie tam nebola, čo svedok N. vysvetľoval tým, že mohla klesnúť nižšie. Svedok teda potvrdil, že obžalovaný a svedok N. vesty po ich príchode na miesto činu nemali, čo znamená, že s vestami museli manipulovať obžalovaný a svedok N. až po skutku, keďže po skutku až do príchodu polície z miesta činu neodišli. Aj svedok L. S. potvrdil, že vozidlo lesnej stráže nebolo označené, že ide o vozidlo lesnej stráže. Na boku na dverách nemali logo, na palubnej doske zvykli mať označenie, no v tomto prípade tomu tak nebolo, pričom obžalovaný počas ich úkonov opustil miesto činu. Na zranenia ruky sa sťažoval poškodený.

Výpovede týchto svedkov teda podporujú hodnovernosť výpovedí poškodeného a jeho otca, čím sa v konečnom dôsledku podieľajú na usvedčení obžalovaného tak, ako to skutkovo ustálil súd prvého stupňa.

Nemožno sa spoľahnúť na to, že by svedok L.. A. Š. vnímal dôveryhodne celý priebeh skutku, keďže na rozdiel od obžalovaného, svedka N., poškodeného a jeho otca tvrdil, že motorky pred objektom polesia nestáli, že sa stále pohybovali, že si nie je istý, že by mal N. vestu, a že nesledoval celú situáciu incidentu. Aj u tohto svedka boli vnútorné rozpory, ktoré hodnoverne nevysvetlil. Ani výpoveď svedka A. B. nemožno hodnotiť ako hodnovernú, lebo tento vôbec nepopisuje použitie zbrane, menil výpoveď o tom, ako videl fyzickú potýčku medzi obžalovaným a poškodeným. Zjavne priebeh incidentu nesledoval, lebo kontakt nepopisuje, ani ako obžalovaný, ani ako svedok N., ani ako poškodený, či jeho otec. Obdobne aj svedok U.Š. W., ktorý tvrdil, že videl, že motocyklisti svoje motorky pokládli na zem, lesná stráž vyšla z budovy a motocyklistom ukazovala, že tam nemajú čo robiť a potom sadla do auta a išla za nimi, nepopisoval použitie spreja ani strelnej zbrane. Zjavne priebeh incidentu nesledoval, lebo incident nepopisoval ani ako obžalovaný, svedok N., poškodený či ako jeho otec. Keď svedok N. B. priznal, že incident nevidel, nemôže sa ani vyjadriť, či pri ňom obžalovaný mal oblečenú vestu s odznakom.

Podľa § 52 ods. 7, ods. 8 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení nesk. predpisov, člen lesnej stráže vykonáva svoju funkciu na lesnom majetku v obvode pôsobnosti určenom príslušným orgánom štátnej správy lesného hospodárstva. Výmera obvodu je spravidla 500 hektárov, ak orgán štátnej správy lesného hospodárstva nedohodne s vlastníkom, správcom alebo obhospodarovateľom lesa inú výmeru. Člen lesnej stráže sa pri výkone svojej funkcie preukazuje odznakom člena lesnej stráže a na požiadanie aj preukazom člena lesnej stráže; pri preukazovaní príslušnosti nesmie odznak a preukaz vydať z rúk.

Podľa § 53 ods. 1 písm. a) zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení nesk. predpisov, člen lesnej stráže je povinný nosiť pri výkone svojej funkcie na viditeľnom mieste odznak člena lesnej stráže a na požiadanie sa preukázať preukazom člena lesnej stráže.

Podľa § 53 ods. 2 písm. f) tohto zákona, je oprávnený vyzvať osobu, aby upustila od protiprávneho konania, ak je dôvodné podozrenie, že osoba pácha trestný čin alebo priestupok na úseku lesného hospodárstva, a v prípade, že neuposlúchne výzvu a ak nemožno zistiť jej totožnosť, obmedziť jej osobnú slobodu a predviesť ju na útvar Policajného zboru; pred predvedením jej odobrať zbraň.

Člen lesnej stráže je podľa § 53 ods. 2 písm. m) bod 1, 3 tohto zákona oprávnený použiť zbraň pri nutnej obrane alebo v krajnej núdzi a hrozbe zbraňou namierenou proti osobe, ktorá je ozbrojená alebo kladie odpor pred predvedením na útvar Policajného zboru.

V rámci vysporiadania sa s obhajobou obžalovaného možno teda uzavrieť, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný nekonal proti poškodenému ako verejný činiteľ, člen lesnej stráže, a teda nešlo o výkon práva a povinnosti v zmysle § 28 Tr. zák., a to ani z hľadiska spôsobu výkonu práva a povinnosti lesnej stráže. Nešlo ani o nutnú obranu v zmysle § 25 Tr. zák., lebo na

motocykli sediaci poškodený sa na útok nechystal, na zemi, na ktorú bol stiahnutý, sa útoku poškodený bránil, pričom nechystal sa na útok ani vtedy, keď od obžalovaného odstúpil, po čom obžalovaný použil strelnú zbraň a hrozbu zastrelením. Nešlo ani o oprávnené použitie zbrane v zmysle § 26 Tr. zák.. Ani odvolací súd nezistil žiadnu z okolností vylučujúcich protiprávnosť činu a nezistil ani okolnosť, že by konanie obžalovaného proti poškodenému popísané v skutkovej vete predstavovalo poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. i) Tr. zák.. Konanie obžalovaného bolo zjavne protiprávne, vykonané s vedomím možného vzniku zranení, ktoré by poškodený mohol pri takom druhu násillia utrieť, navyše za okolnosti bezdôvodného použitia zbrane a protiprávných vyhrážok adresovaných poškodenému. Nepriamym úmyslom obžalovaný poškodenému spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a priamym úmyslom sa mu vyhrážal smrťou konajúc so zbraňou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu. Závažnosť týchto prečinov je vysoká práve vzhľadom na dôraznosť použitého násillia za okolnosti, že sa ho dopustila osoba, ktorá legálne držala strelnú zbraň a náboje v zásobníku do tej zbrane, zbraň dokonca nabila, teda obtiahla a disponovala teda neporovnateľnou prevahou nad poškodeným. Pritom obžalovaný mal príležitosť skutočne pred poškodeným vystupovať ako verejný činiteľ, ktorého zákonným oprávneniam by sa inak poškodený bol povinný podrobiť, a to až do stupňa zaistenia pre potreby polície.

Okresný súd teda správne, odôvodnene a v súlade so zákonom uznal obžalovaného O.Á. Y. vinným z prečinu ublíženía na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a zároveň aj z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Tr. zák..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, ktoré skutočnosti a dôkazy vzal súd prvého stupňa za východiskové pri svojich úvahách o druhu a výmere trestu. Plynie z neho, že na dosiahnutie účelu trestu v danom prípade považoval okresný súd s ohľadom na osobu obžalovaného a jeho život pred spáchaním trestnej činnosti za dostatočný úhrnný peňažný trest, keď zároveň zohľadňoval povahu spáchaných trestných činov, osobu obžalovaného, ktorý je z miesta bydliska hodnotený všeobecne bez toho, aby v rámci príslušnej správy boli vo vzťahu k nemu uvádzané akékoľvek negatívne poznatky o jeho osobe, pričom do spáchania trestných činov, pre ktoré bol stíhaný v tejto veci sa dopustil len dvoch priestupkov, a to inej povahy ako boli predmetné stíhané trestné činy. Pri určení výšky peňažného trestu vychádzal z pomerov obžalovaného, ako ich tento popísal pri svojej výpovedi a z jeho možnosti úhrady, a mal za to, že takáto výmera nijako neohrozí nárok poškodeného na náhradu škody, pričom sa dosiahne požadovaný výchovný a preventívny účinok. Podľa okresného súdu bol takýto trest primeraným a dostatočným pre dosiahnutie tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Pokiaľ aj odvolací súd považoval za odôvodnené, zákonné a spravodlivé rozhodnutie súdu prvého stupňa o druhu trestu, nestotožnil so závermi súdu prvého stupňa v otázke primeranej výmery trestu.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák., má trest postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti nielen z princípu zákonnosti trestu, ale aj z princípu individualizácie trestu a zásady proporcionálnosti trestu, nakoľko trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu.

Neprimeraným trestom podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. sa rozumie taký trest, ktorý je z pohľadu zásad ukladania trestov uvedených v § 34 a nasl. Tr. zák. čo do jeho druhu alebo výmery príliš prísny

alebo príliš mierny. Odvolací súd môže z tohto dôvodu zrušiť výrok o treste a uložiť nový trest iba vtedy, ak je medzi uloženým trestom a trestom, ktorý by pri správnom postupe podľa uvedených zákonných ustanovení upravujúcich zásady ukladania trestov mal byť uložený, výrazný (prílišný) rozdiel. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 To 17/2015 zo dňa 08.11.2016)

V danom prípade odvolací súd predsa len poukazuje na podstatu skutočnosti, ktorá prvotne viedla obžalovaného k reakcii na prítomnosť poškodeného a jeho otca ako motocyklistov údajne schádzajúcich z lesného obvodu patriaceho do pôsobnosti obžalovaného ako lesnej stráže a ktorá spočívala v jeho presvedčení, že ide zasiahnuť proti osobe, podľa jeho názoru, podozrivej z priestupku aj keď treba dodať, že na také podozrenie nemal zjavný dôvod, pretože nevedel s istotou povedať, že obžalovaný skutočne neoprávnene jazdil po pozemkoch, na ktorých bol oprávnený vykonávať funkciu lesnej stráže príp. na lesných pozemkoch, na ktorých na to poškodený nemal oprávnenie. Potom nemohol ani oprávnenne postupovať v zmysle § 85 Tr. por.. V priebehu trestného konania nebolo žiadnym dôkazom, ktorý by predložila obžaloba či naopak obhajoba zrejme, že poškodený alebo jeho otec krátko pred incidentom, ktorý sa navyše odohral mimo obvodu spravovanému obžalovaným ako lesnou strážou, skutočne spáchali nejaký trestný čin. Následný zásah obžalovaný za uvedených okolností realizoval bez toho, aby z konania poškodeného vyplynula snaha utiecť mu či inak sa brániť prevereniu totožnosti a prípadnej snahe o podanie vysvetlenia. Oproti pôvodnému motívu obžalovaného vykonať zásah proti domnelému priestupcovi /dokonca napriek tomu, že by mal konať neoprávnene aj z hľadiska porušenia byť riadne ako lesná stráž označený a konať po požití alkoholu, čo treba hodnotiť ako nežiadúce/, potom dominoval impulzívny, útočný motív obžalovaného chytiť nebrániaceho sa poškodeného aj za cenu straty stability poškodeného a s tým spojeného rizika vzniku zranení poškodeného. Je nepodstatné, či sa obžalovaný pritom sám pošmykol a či až následne spolu spadli na zem. Práve poškodený sa nechal odtiahnuť svojim otcom z tohto kontaktu, dokonca vo fáze, kedy sedel na obžalovanom, kedy ho v podstate premohol. Aj potom, čo od obžalovaného poškodený odstúpil, však obžalovaný pokračoval v bezdôvodnom agresívnom výstupe, keď vytiahol strelnú zbraň a vyslovil vyhrážky jej použitia na adresu od neho vzdialeného poškodeného, ktorého musel chrániť až jeho otec.

Odvolací súd je súčasne toho názoru, že obžalovaný sa dovtedy správal príkladne bezúhonne a že v danom prípade išlo skutočne o výnimočné vybočenie z medzí riadneho života, ktoré navyše bolo spojené s impulzívnou, vyhrotenou reakciou obžalovaného na problém, s ktorým sa vo svojej praxi lesnej stráže stretával, a to s neoprávnenými jazdami vodičov motorových vozidiel na lesných pozemkoch /tá môže naplniť až skutkovú podstatu trestného činu Porušovanie ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Tr. zák. či dokonca jeho prísnejšie podoby uvedené v § 305 ods. 3,4,5 Tr. zák., ktoré môžu dosahovať až intenzitu zločinu proti životnému prostrediu/. Prítom aj pomery obžalovaného treba považovať za usporiadané. To v súhrne vedie k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu postačí uloženie takého druhu trestu, ktorý umožní obžalovanému čo najrýchlejší návrat do bezúhonného spôsobu života a zároveň vytvorí stav, ktorý odradí v budúcnosti pred páchaním podobných trestných činov. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že po spáchaní predmetnej trestnej činnosti obžalovaný sa už nedopustil žiadneho protiprávneho konania. V danom prípade možno účel trestu dosiahnuť vzhľadom na majetkové pomery obžalovaného vymožiteľným peňažným trestom vo výmere už 500,- eur, ktorý zasiahne do majetkovej sféry obžalovaného, umožní mu, v prípade, že peňažný trest zaplatí, dosiahnuť zahladenie odsúdenia, a teda eliminovať napr. negatívne účinky spojené s výpisom z registra trestov. K tomu potom odvolací súd uložil zodpovedajúci náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, ktorý má však len podporný význam a nastúpil by až v prípade, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Preto odvolací súd, nezistiac pochybenie okresného súdu vo výroku o náhrade škody, na podklade odvolania obžalovaného zrušil v napadnutom rozsudku celý výrok o treste a tento nahradil vlastným rozhodnutím o treste. Možno už len dodať, že výrok o vine a výrok o náhrade škody nebol týmto rozsudkom dotknutý.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.